

Onzeker op de eerste schooldag

Het was weer 1 september. Dat vond Lisa sowieso geen leuke dag. En vandaag al zeker niet. Ze ging voor het eerst naar de middelbare school. "Iedereen is zenuwachtig voor de eerste schooldag", zei mama. Dat was eigenlijk om haar gerust te stellen. Papa riep dat de bus er was. Snel nam Lisa haar boekentas en haar geluksarmbandje.

Ze stapte de bus op en hij reed weg. Daar begon het verhaal pas echt. De pestkoppen of de populaire van de school zaten helemaal achteraan op de bus. Dat wist Lisa niet dus ging ze nietsvermoedend achteraan zitten. Toen de bus stopte, stapten er nog drie meisjes op. Meteen zagen ze dat een "nieuweling" op hun plaats zat en dat pikten ze niet. Lisa was te verbaasd om te reageren en verplaatste zich.

Na een veel te lange busrit stopte de bus eindelijk aan haar school. Daar ging Lisa meteen op zoek naar het juiste lokaal. Maar de school was zo'n doolhof dat ze het lokaal niet meteen vond. De drie meiden van op de bus wilden haar ook niet helpen. In plaats daarvan sisten ze dat ze hen maar beter niet meer voor de voeten kon lopen.

De tranen kwamen snel bij Lisa. Eindelijk had ze de klas gevonden. De juf zag dat ze geweend had, maar wachtte tot na de les om haar aan te spreken.

Toen de bel ging was het speeltijd. De juf kwam naar haar toe en vroeg of er iets scheelde. Lisa begon te huilen. Snikkend kwam het verhaal eruit. Dat ze heel zenuwachtig was deze morgen voor de eerste schooldag, dat ze blijkbaar op de verkeerde plaats zat op de bus, dat ze het lokaal niet vond en bovendien getreiterd werd door drie oudere meisjes.

De juf stelde haar gerust en zei meteen dat pesters hard aangepakt werden op school. De drie meisjes kregen een week de tijd om hun gedrag te veranderen.

Daarna ging Lisa veel liever naar school. Ze kon de juf in vertrouwen nemen als ze dat wilde en dat stelde haar gerust.

De juf is een held voor Lisa omdat ze de pestkoppen op hun plaats gezet heeft. Haar mama vond dat ze een cadeautje verdiende.

Ze kochten een doos pralines en Lisa gaf ze de volgende dag dan aan de juf.

de vieze vuile vaas

FRAUKE DEFAUW - winnaar klas B

Superkluns en de bankovervaller.

Heel lang geleden was er een superheld genaamd Superkluns. Hij woonde in een klein dorpje en versloeg veel superschurken. Op een dag gebeurde er opnieuw iets spannends.

Superkluns liep heel normaal door de straat toen hij ineens iemand een bank zag overvallen. Hij stormde er op af maar toen hij aankwam, zette de overvaller het op een lopen.

Superkluns probeerde de mysterieuze persoon te volgen maar toen struikelde hij over de stoepwand.

Hij heette ook niet voor niets Superkluns. Soms kon hij echt wel een kluns zijn.

Geschrokken stond hij weer op.

Maar toen hij probeerde te wandelen voelde hij dat hij zich echt pijn had gedaan.

Hij wou de ziekenwagen bellen maar hij was zijn gsm thuis vergeten.

Toen er een mevrouw langs hem passeerde, hield hij haar tegen.

Met veel pijn aan zijn enkel stond hij op en vroeg of ze de ziekenwagen wilde bellen.

Dat deed ze en niet veel later lag hij te kermen van de pijn in het ziekenhuisbed.

Daar kreeg hij te horen dat zijn enkel was gebroken.

De volgende dag mocht hij gelukkig terug naar huis.

In het gips kon hij niet veel doen tegen die nieuwe superschurk.

Dus bedacht hij een nieuwe naam. Hij wilde af van zijn imago van superkluns.

Voortaan noemde hij zichzelf Dennis de durver omdat hij toch wel veel durfde.

Een maand later mocht zijn enkel uit het gips. Eindelijk kon hij op onderzoek gaan naar de persoon die de bank had overvallen.

Hij wou weten waar die gemene overvaller woonde zodat hij hem kon in de boeien slaan.

Na twee dagen intensief speurwerk had hij het een en het ander ontdekt.

Hij dacht: toen ik was gestruikeld heb ik hem zien landen in de Keverstraat. Dus hij zocht de hele Keverstraat af.

Toen hij bij huisnummer vijfenveertig aankwam zag hij door het raam de snoodaard liggen.

Stiekem sloop hij naar de poort en klom erover.

Hij ging binnen in het huis via de achterdeur toen hij opeens plakband zag liggen.

Hij pakte het plakband en ging naar de woonkamer. Dat was de kamer waar de overvaller in de zetel lag te slapen. Dennis de Durver plakte hem vast aan de zetel en gebruikte zijn ultieme wapen.

Toen belde hij de lokale politie. Toen ze aankwamen, zeiden ze dat het dorp al langer geteisterd werd door allerlei overvallen. Nietsvermoedend werd de overvaller opgepakt en in de cel gestopt.

De politie was Dennis de Durver erg dankbaar. Hij werd zelfs gehuldigd door de burgemeester van het dorp.

Zo keerde de rust terug in het dorpje.

Het Blije Nijlpaard

BENT BOMMEREZ - tweede klas B

Mijn superbroer

Op een doodgewone dag was Mila aan het buitenspelen. Ze genoot van de buitenlucht maar verveelde zich toch een beetje alleen. Er was niemand om mee te spelen. Met haar broer maakte ze steeds ruzie dus had ze geen zin om met hem te spelen.

Dat was elke keer zo... Als ze samen speelden, begon alles goed, en na een tijdje werd haar broer een echte etter.

Wat ze niet wist, was dat ze daar enkele jaren later helemaal anders over zou denken...

Ondertussen is Mila 11 jaar geworden. Haar broer is er al 16. Die vindt zijn zus nu erg kinderachtig en de broer-zusrelatie is toch ver zoek. Nu hij zestien is, gaat haar broer vaak uit met zijn vrienden. Hij besteedt niet veel aandacht aan Mila en haar kleine zussen, een zus van drie jaar en een zusje van amper acht maanden.

Mila vindt dat haar ouders te weinig aandacht voor haar hebben. Ze zijn steeds bezig met de baby en haar kleine zus.

Nooit krijgt ze hulp met schoolwerk, nooit brengen ze haar naar haar hobby's, nooit vragen ze eens hoe het gaat op school.

Papa is een drukbezette zakenman en is ook niet veel thuis.

De broer van Mila doet dus eigenlijk waar hij zin in heeft.

Zo kabbelt het leven een aantal jaren verder.

Tot Mila zelf zestien wordt. Haar broer heeft zijn leven ondertussen helemaal omgegooid en zit op de universiteit. Hij is een goede student.

Hij helpt Mila met haar huiswerk en studeerwerk. Hun relatie is dus beter dan een aantal jaren geleden.

Op een dag waren ze samen aan het wandelen. Mila had examens en om zich te ontspannen ging ze vaak een toertje wandelen. Haar broer vergezelde haar.

Plots zag Mila iets blinken op het zebrapad. Zonder erbij na te denken stormde ze erop af.
Het bleek een muntstuk te zijn. Wat ze niet zag, was de vrachtwagen die met een donderende vaart dichterbij kwam. Haar broer, die nog op het voetpad stond, zag hem wel.
Hij rende het zebrapad op en duwde Mila weg van de straat. Samen rolden ze over het zebrapad naar de stoeprand.
De vrachtwagen toeterde heel hard maar reed door.
Allebei waren ze erg onder de indruk van het voorval. Thuis vertelden ze wat er gebeurd was aan hun ouders.
Mila kon niet stoppen met huilen. Ze besepte meer en meer welke gevolgen dit gehad kon hebben.
Sindsdien loopt ze nooit meer zonder kijken de straat op.
Ze bleef haar broer eeuwig dankbaar en de broer-zusrelatie werd alsmaar beter.

Het meisje met de rode bril

LYDIA SEHEYE - derde klas B

Een speciaal medicijn

Hallo, ik ben Tom en ik ben een boer.

Boer Tom was een boer die zowel dieren als gewassen kweekte. Hij had een bedrijf met koeien en varkens en kweekte dus ook groenten.

Het ene jaar waren dat wortelen en bloemkolen, het andere jaar aardappelen en spruiten.

Boer Tom was bezig zijn dieren te voederen, toen hij opeens een pakketje zag liggen. Hij wist niet van wie het was.

Hij durfde het eerst niet te nemen, maar toen hij dichterbij het pakketje kwam, zag hij dat er op stond : VOOR BOER TOM.

Hij nam het mee naar binnen en opende het nieuwsgierig.

Er zaten twee potjes in, die gevuld waren met een doorzichtig product.

Op de potjes stond te lezen: "*groeimedicijn voor groenten en fruit.*"

Boer Tom strooide het product over zijn aardappelen. Na één uur wachten, waren de aardappelen al supergroot. Meteen strooide boer Tom ook het product over al zijn andere groenten en fruit.

In een week tijd lag zijn schuur overvol met allerlei lekkere zelfgekweekte groenten en fruit.

Boer Tom ging voedselpakketten maken met alle groenten en fruit en gaf die aan alle arme mensen.

Ze waren heel blij met de lekkere voedselpakketten.

Omdat hij nog te veel groenten en fruit over had, startte hij meteen een winkel.

Maar het was helemaal geen gewone winkel, maar een winkel waar alles gratis was zodat iedereen kon profiteren van zijn topopbrengst.

Hij maakte mooie posters om op te hangen in alle straten van het dorp om het zo aan de mensen te laten weten.

Op de posters schreef hij:

gratis voedsel bij Boer Tom, Tulpenlaan 75 in Desselgem te België.

Het was een succes, er kwamen wel honderd, zelfs duizend mensen op af.

Na drie dagen was alles op. Helaas was het groeimedicijn ook leeg.

Nu kon hij niet snel genoeg groenten en fruit kweken.

Hij zocht van wie hij het had gekregen. Maar niemand wist het .

Tot hij opeens een mailtje kreeg.....

Daarop stond dat hij zelf het medicijn kon maken.

Hij moet mosterd en water samenvoegen en goed roeren en daarna twee uur wachten. Na twee uur probeerde hij het op zijn groenten en fruit.

Het lukte en zo was er een hele lange periode geen armoede meer en genoeg eten voor iedereen!

Maar op een ochtend in de maand mei zag boer Tom op televisie dat de zwarte vogelsoort alle mosterzaad opat zodat er geen mosterd meer kon gemaakt worden.

Boer Tom raakte wat in paniek na het slechte nieuws te zien.
Hij schreef een brief naar de de Koning of hij geen antwoord of een oplossing had voor zijn probleem.
Maar ook de Koning zat met zijn handen in zijn haar.
Hij kon boer Tom niet helpen en vond dit heel vervelend.
De Koning moest enkele nachtjes slapen om tot een idee te komen.
Hij ging alle bibliotheken van heel het land bezoeken om er in alle boeken naar een oplossing te zoeken.
Dit was een werk van uren, dagen en maanden lang.
Daar had boer Tom eigenlijk geen tijd voor.
Boer Tom wilde de armoede uit de wereld en niemand die hem daarbij kon helpen.
Hij was ontgoocheld, kwaad en heel verdrietig !
Maar weet je wat er dan gebeurde?
Boer Tom zijn wekker die naast zijn bed stond ging af.
Boer Tom werd wakker en ontdekte dat alles maar een droom was geweest!
Toch voelde hij zich die ochtend toch wat een held.

cowboy

LOTTE VAN RESPAILLE - winnaar KLAS A

De uitdaging van het bos...

Avril zat in school. Ze had haar blik gericht op de klok. Vandaag wilde ze snel weg zijn. Haar mama en papa moesten iets belangrijks melden en ze wilde weten wat het was. Net voor de bel ging rinkelen, zei de juf dat ze een opstel over hun lokale held moesten opschrijven. Een makkie dacht Avril. Ze vond schrijven leuk, dus dat ging goed komen. Tringgg! Eindelijk de bel ging! Avril rende de klas uit en deed snel haar jas aan en sprong op haar fiets om uiteindelijk naar huis te hollen. Maar er is iets dat je over Avril moet weten. Ze woont niet in een huis of appartement of in één van al die huisdingen. Nee, Avril, die woonde met haar ouders wild en vrij in het bos. Samen met de dieren. Ze woonde al heel haar leven in het bos en daarom kon ze wel een paar dingen die gewone kinderen niet kunnen: Avril is extreem lenig. En dan gaat het niet om ratjes en flikflakken NEE! Echt iedere stunt die bestond, kon Avril perfect! Ze leerde dan ook al die dingen vanaf het moment dat ze een millimeter van de grond raakte door een baby-sprong. Avril was ook veel sterker dan normale kinderen. Ze had bovenmenselijke kracht. Maar wat ze het beste vond, was de bos-mensen- kern. Ieder bosmens heeft drie unieke krachten in zich verborgen. Maar alleen als je iets heel bijzonder speciaals doet, komen ze naar boven. Avril had haar krachten nog niet gevonden, maar ze deed alles om die wel te vinden. Ondertussen was Avril al thuis, in het bos dus. En eindelijk kon ze weten wat de speciale mededeling was. Toen zag ze haar moeder en vader zitten. Ze gebaarden dat ze voor hen moest zitten. Avril zat niet graag. Ze kon geen vijf seconden stilzitten. Maar genoeg gekletst, nu ging Avril eindelijk te weten komen wat haar ouders wilden zeggen. Haar vader begon te vertellen dat ieder boskind drie speciale testen moesten doen. De testen om de kracht vanbinnen te laten ontsnappen. Avril was opgewonden toen ze dat hoorde. Ze wist er een aantal dingen over. Bijvoorbeeld dat je vooraf niet mocht weten welke proeven of welke krachtoefeningen het waren. Als baby wordt er al een keer een test gedaan over welke krachten je kind misschien kon hebben. Avril had dat altijd al een mooi verhaal gevonden en uitgekeken naar deze dag. Maar er was één iets dat Avril niet wist en dat was het enige dat je niet mocht weten van het verhaal als kind... je ouders... die mochten er niet bij zijn en moesten weg. Toen Avril dat hoorde, was ze opeens niet meer zo blij. Ze kon wel voor zichzelf zorgen, maar ze was graag bij haar familie. Avril vroeg waar dat ze gingen zijn en voor hoelang..... maar dat mocht ze niet weten. Het was vandaag vrijdag dus het weekend was begonnen. Ze moest morgen beginnen en de proeven duurden maximum een dag. Avril ging vanavond aan een soort overlevingspakket beginnen, maar ze mocht niks meenemen. Voor Avril kon vragen waarom, zei haar moeder dat ze bij de plaats van de proef één ding mocht gebruiken. Fijn. Opeens had ze stress. Toen Avril in haar grot in haar bed met een wolk als matras lag, kon ze maar niet in slaap vallen. Ze bleef maar aan die proef denken... beter dan proeven voor school dacht ze. Avril kon niet meer. Ze ging naar buiten om haar eekhoorntje te zoeken. Het was haar lief troostmaatje. Het was een klein eekhoorntje met een donzige staart. Ze streelde het staartje graag en ze werd er rustig van. Toen vond ze haar eekhoorntje in een boomstam. Het diertje maakte altijd piepgeluidjes

en begon rond Avril te rennen. Avril ging in een boom zitten en praatte tegen het kleine ding. Het eekhoortje troostte haar en ze was de stress voor morgen al snel vergeten. Toen Avril de volgende morgen opstond, was ze opeens klaar voor de proeven. Ze zat vol zelfvertrouwen en het ging haar lukken. Toen ze naar Nancy ging (een lieve mevrouw die voor hen zorgt) om te ontbijten, zaten haar mama en papa er niet zoals anders. Dat ze zó vroeg weg gingen zijn, had ze ook niet gedacht. Nancy was ook al nergens te bespeuren. Waar was iedereen vandaag? Er lag een briefje op tafel en er stond op dat ze na het ontbijt al mocht beginnen. De plek van haar eerste proef was het open plekje in het bos. Avril smeerde een boterham met choco en at hem snel op. Klaar om te vertrekken! Dat plekje was niet zover, een meter of achthonderd. Toen zag Avril een briefje in een boom hangen. Ze klom erin alsof ze het al haar hele leven gewend was. En dat was zo. Ze nam het briefje in de boom en BOEM! Wat was dat? BOEM! Alweer? Wow, een grote woeste beer! Hij zat tegen haar boom te rammen... Oh ze moest die beer proberen naar zijn grot te sturen zonder hem pijn te doen. Oké! Ze zag het voorwerp en rende er snel naartoe. Ze pakte een stok en deed er wat kleverig spul op dat beren lekker vinden. Toen gooide ze de stok in de richting van de grot. Bijna! Ze had een ander plan. Ze deed nog eens hetzelfde, maar nu liep zijn naar de grot met de stok en nu volgde de beer haar. Gelukt! Dat ging snel! En de beer had geen pijn. Hé haar eekhoortje was daar met een brief! Dank je Pluisje! En het eekhoortje was weg. Ze moest naar haar eigen grot. Avril was in haar grot en ze moest iets maken zonder het te kopen! Makkelijk! Ze plukte wat, sneed het, en gooide het in haar keteltje op het vuur. Een tijdje later was de soep klaar. Sorry voor de snelheid, zo is Avril nu eenmaal en trouwens dat was een kracht die ze had gevonden. Joepie!!! Mijn eerste kracht! Opeens draaide alles. En toen was Avril weg, naar de volgende locatie... O nee! Ze moest de weg terugvinden en ze had niets! Oké dan begin ik eraan en ik mag niet opgeven! Toen zag ze de heilige bosvos die hen beschermde. Hij was in gevecht met een wolf van de onderwereld! Gelukkig was het niet de sterkste wolf. En ondertussen was hij verslagen. Maar toen kwam de ondergrondse wolf en de heilige vos was al een beetje uitgeput... Zou ik hem moeten helpen? Maar ik mag de proef niet verlaten. BAF! Nee ik moet hem helpen! En toen vond Avril haar kracht en kon de wolf wegblazen! Wow, vliegen en windkracht! Coole krachten! De heilige vos bedankte haar. Maar ze had de proef verlaten en was dus niet geslaagd... De vos was tenminste veilig... Wat!? Een geheime proef! De vos zei het opeens. Dus ze was geslaagd! En verbaasd. Jeej ik ben het gelukkigste boskind! Voor haar opstel had ze als held de vos gekozen. Avril zei dat ze van dieren hield en dat dat haar helden waren. Ze had goeie punten voor het opstel en was geslaagd. Nu was Avril een echt boskind met krachten. Haar droom was uitgekomen en haar ouders waren in Nederland geweest. Avril was blij dat ze alles nu wist. Dank je iedereen!

drakentand

AVINA SEYS - tweede klas A

Het mysterie van mijn buurman

We zijn nog maar net verhuisd nadat mijn vader stierf. Hij stierf aan een erge vorm van kanker. Ik leef nu met mijn mama . Ik ben Kaatje. Op mijn oude school werd ik Kaatje Tralalaatje genoemd . Wat ben ik blij dat ik daar van af ben.....

Het is nu nog twee dagen voor de nieuwe school terug begint. Ik ben super nerveus. Alles wat nieuw is, maakt me toch een beetje angstig. Zo hebben we ook een nieuwe buurman. Ik vind hem heel vreemd. Vooral 's nachts, dan brandt er altijd een licht in zijn huis, alsof hij een geheim heeft.

Verhalen gaan, dat hij in dit dorp een superheld is, genaamd "lichtman". Ik zal mijn buurman volgen zodat ik zijn ware identiteit te weten kom. De volgende dag bespioneer ik hem en zoals gewoonlijk brandt het licht. Het is twee uur 's nachts. Er komt iemand naar buiten. Hij heeft een knalgeel pak aan met een logo van een lamp erop. Hij lijkt op een superheld. Nu weet ik dat het waar is, mijn buurman is de superheld. Ik ga muistil van de trap naar buiten.

Hij is verdwenen. Ben ik aan het dromen? Misschien wel.... ik zal terug naar huis gaan, maar dan zie ik de buurman. Hij is aan het vechten tegen een soort groene trol, die heeft scherpe klauwen en is wel twee meter lang.

"Wat doe jij hier", zegt de trol tegen mij. Voordat ik kan antwoorden, loopt de akelige trol op mij af. Ik loop weg zo hard als ik kan. Hoe vreemd is dat niet?

Gelukkig slaat de buurman hem van me af. Ik ben super in schok van alles wat er gebeurd is. Hij zegt niets en gaat weg.

Ik ga naar huis, loop muistil de trap op naar mijn kamer en val dan zachtjes in mijn zachte bed in slaap.

De volgende ochtend ben ik maar wakker om twaalf uur 's middags. Veel later dan gewoonlijk. Ik ga naar beneden en zie mijn mama staan. Ze lijkt boos op mij.

O nee, ik moest naar de tandarts deze morgen om 10 uur, dat ben ik helemaal vergeten. Of was dat morgen? Ja dat is morgen?

"Waarom stond de voordeur open", zegt mama. "Vergeten ", zeg ik.

Op het moment dat ik wil aanschuiven aan tafel, wordt er heel hard op de voordeur gebonkt. Het is mijn buurman. "Wil je even meegaan naar mijn huis" zegt hij met een strenge stem. Ik antwoord "ja".

Mama knikt dat ik mag gaan. Aangekomen in mijn buurmans huis is het alsof ik door de toekomst reis, er staan overal technologische apparaten. Er is zelf een massagezetel en een opruimrobot.

Maar dan zie ik iets heel raars. Het is een deur waarop een logo met een lamp staat, hetzelfde als de held (mijn buurman). Ik probeer ze te openen, maar het lukt niet. Ze is op slot. Ik vraag het aan mijn buurman. Hij zegt dat dat zijn slaapkamer is. Ik geloof hem helemaal niet.

"Kom in de zetel zitten en ik zal je vertellen waarvoor ik je hier gebracht heb", zegt hij. Ik zit in de zetel en luister aandachtig naar hem. "Je weet dat ik lichtman ben en ik vroeg me af of jij wil opgeleid worden als mijn hulpje ", zegt hij. Natuurlijk zeg ik ja.

"Niemand mag het weten ", zegt de held.

De volgende dag moet ik terug naar school gaan. Iedere dag na school ga ik naar de buurman om te trainen. Hij leert mij vechten en ontwijken. Dat leert hij mij de volgende zes maanden. Nu ga ik nog elke dag na school naar mijn buurman. En ik ben pas om zes uur in de avond thuis. Vanaf nu mag ik helpen met akelige trollen en enge monsters te verslaan en ze terug naar de onderwereld te brengen. Mijn mama vindt het raar, maar ze vindt het goed dat ik iedere dag bij de buurman op bezoek ga. Nu ben ik een echte superheld. Mijn bijnaam is "flitsie" en net zoals lichtman heb ik een knalgeel pakje met daarop een logo van een bliksemschicht. Nu weet ik ook wat er achter de deur zit. Het is een geheime grot voor zijn wapens en om alles in de gaten te houden wat er gebeurt in de stad. Samen verslaan we nog heel veel rare wezens. Ondertussen weet mijn, mama het geheim ook. Mijn mama is nu ook een superheld. Haar bijnaam is lichtvrouw.

Liefs Flitsie

ARWEN FLAMENT - derde KLAS A